

Veronika Nechutná

**Povídky ze světa
tvůrčího
psaní**

Povídky ze světa tvůrčího psaní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Nechutná
Povídky ze světa tvůrčího psaní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Předmluva

Vážený čtenáři,
než se plně ponoříš do knihy, věnuj, prosím, chvilku pozornosti mému skromnému úvodu do děje:

Následující texty vznikly jako výsledek mého absolvování dálkového kurzu tvůrčího psaní v době lockdownu v roce 2020. V tomto psychicky náročném období, kdy společenský a kulturní život ze dne na den téměř přestal existovat a lidé zůstali zavření ve svých domovech (jen s rodinou a svými osobními frustracemi), jsem našla na sociálních sítích nabídku k účasti na korespondenčním kurzu tvůrčího psaní.

Přemýšlela jsem, mám to zkusit? Čtení i psaní textů mě odjakživa bavilo. Pár prezenčních kurzů tvůrčího psaní jsem již absolvovala, i když mě většinou náplň kurzu nijak extrémně neoslňovala. Na vysoké škole jsem si lehce přivydělávala psaním odborných textů do internetové encyklopedie CoJeCo.cz. Jeden čas jsem byla i členkou malého, bezvýznamného literárního kroužku ve svém rodném městě. My členové (zpočátku celkem čtyři) jsme se pravidelně každých čtrnáct dní setkávali v jedné kavárně na náměstí, zkoušeli si napsat nějaké vlastní příběhy a ty si pak předčítali.

Zvládli jsme uspořádat i jedno autorské čtení, do kterého každý z nás přispěl dvěma ukázkami své tvorby. Všechny příspěvky přečetl moderátor bez uvedení konkrétního autora. Moje kamarádka, také velká čtenářka, se k večeru vyjádřila následovně: *„Tvoje texty se daly lehce poznat – měly hlavu a patu a jako jediné dávaly smysl. Ale to ostatní, to byl děs! Přišlo mi to jako takové výkřiky do tmy ve stylu ‚sedím na schodech a bolí mě nohy‘, popřípadě ‚hrají hru, kde se hodně střílí‘.“* Nebylo tedy divu, že poté, co předseda úspěšně odmaturoval a jal se plnit své další studentské plány v matičce Praze, se kroužek rozpadl.

Po práci se slovy se mi od té doby stýskalo, a tak jsem se rozhodla, že se do kurzu tvůrčího psaní přihlásím. Kurz byl koncipován tak, že nám lektor každý týden poslal e-mailem jedno cvičení. Podrobně nám vysvětlil, o jakém tématu bychom měli psát (příběh z pohledu dítěte), popřípadě dodal i formu (ich-forma, er-forma) a také nám prozradil, k čemu je takový druh cvičení užitečný. Následně jsme mu do týdne poslali své texty a on nám poskytl svoji zpětnou vazbu. Postupovali jsme od jednodušších a kratších cvičení ke složitějším a delším.

Podle stejného principu vzestupné obtížnosti jsem sestavila i svůj výběr těch nejlepších textů, které jsem v kurzu vytvořila. Kniha tedy začíná relativně jednoduchým a krátkým historickým příběhem napsaným z pohledu neživé věci, konkrétně korunovačního trůnu, a končí delší ucelenou a propracovanou sci-fi/fantasy povídkou inspirovanou modelem tzv. Cesty hrdiny.

Pojďme nyní společně nahlédnout pod pokličku tvůrčího psaní...

1.

V úvodním cvičení jsem měla za úkol napsat krátký příběh z pohledu neživé věci. Lektor v e-mailu vyjmenoval několik konkrétních možností (např. váza, hrnek, kámen, trůn), ale sama jsem si mohla zvolit cokoliv. Velmi mě zaujal právě trůn, a tak vznikla následující povídka.

Korunovační trůn

Svítání. Nejkrásnější část dne. Slunce pomalu natahovalo své paprsky velkými vitrážovými okny do korunovačního sálu. *Už brzo mě polechtá a rozehřeje. Ach, to bude slast! Samou nedočkavostí se mi snad odrolí kousek pískovce ze zad. Já se tak těším, začíná nádherný klidný den,* pomyslel jsem si nadšeně.

Vtom se nečekaně rozletěly dveře. Dovnitř vběhly dvě děvečky s kýbly a kartáči. *Co se to děje?* podivil jsem se, když přede mnou děvčata poklekla a začala mě drhnout.

„To jsme to zase schytaly,“ povzdechla si malá zrzavá dívka.

„Ty mlč,“ obořila se na ni starší děvečka s modrým šátkem pevně uvázaným kolem hlavy. „Můžeš být ráda, že jsme nedostaly horší trest za tu tvoji krádež.“

„Já přece nic neukradla,“ hájila se zrzečka. „Měla jsem hlad, tak jsem si v kuchyni normálně vzala skývu chleba.“

„Jo, kdyby skývu chleba! Ještě hroudu másla a šišku salámu. Myslíš, že kuchař je blbej a nemá to všechno spočítané?“

„Nebudu jíst jen suchý chleba, ne?“

„Bud' už zticha a drhni. Dneska přijede budoucí královna, tak ať ten trůn nějak vypadá. Léta se na něj nesáhlo,“ ukončila debatu starší dívka.

Bude korunovace! Juchú! užasl jsem. Konečně po tolika letech na mě opět někdo usedne. A královny mám nejradši. Mají takové měkké prdelky. Oproti těm ostrým kostnatým chlapským zadnicím. Úplně jsem se zatetelil blahem. Budu zase ve středu pozornosti! Kdybych mohl, tak si poskočím!

„Jééé,“ vykřikla zrzka a zvedla kus pískovce. „Já nic. Ono to samo upadlo.“

„Prosím tě, neřvi. Vyhoď ten kámen z okna, ať tady jen tak neleží. Já se divím, že se ten trůn ještě nerozpadl. Vždyť

je starý snad pět set let,“ filozofovala dívka s modrým šátkem na hlavě a dloubla mě prstem do područky.

Starý? Já??? To vůbec není pravda! Táhne mi sotva na dvě stě let! Co to je za věk v životě kamene? Sotva jsem prošel pubertou! A ta hloupá holka mi bude říkat, že jsem starý? Já jí ještě ukážu!

„Jau,“ zafňukala starší dívka a začala skákat po jedné noze, když jsem jí na tu druhou upustil kus své paty. *A máš to, potvoro!* ulevil jsem si.

„Tak už pojď, máme ještě dost práce jinde, tady jsme hotové,“ zahlásila dívka s šátkem a spolu se zrzedkou odkulhala pryč ze sálu. A já osaměl.

Asi jsem si díky teplým slunečním paprskům zdříml, když mě probral neuvěřitelný jekot.

„Nee! To nemyslíte vážně, Vaše Excellence! Já se na něco takového neposadím!“ vřískala mi u opěrky hlavy vysoká hubená blondýna navlečená v drahém textilu.

„Ale Vaše Výsosti! Toto je korunovační trůn, který dal vytesat váš praprapraděd. Od té doby na něj všichni králové a královny usedli při slavnostní korunovaci. Je to neporušitelná tradice. I váš otec na něj usedl, jako poslední král této říše,“ uklidňoval, jak jsem pochopil, budoucí královnu starý známý ceremoniář.

Jejda, pomyslel jsem si při pohledu na něj. Ten nějak zestárl a přibral od té doby, co byla poslední korunovace. To přece nemůže být tak dlouhá doba, ne?

„Ano, usedl, ale před dobrými čtyřmi desetiletími! Doba se změnila! Já se nenechám korunovat na nějakém starém oprýskaném šutru! Copak jsem nějaký pohan? Chci jiný trůn! Reprezentativní!“ ječela blondýna dál.

Sevřelo se mi kamenné srdce! Po tolika letech věrné služby jsem byl odmítnut. *Co jen se mnou bude? Už takhle si na mě nikdo čtyřicet let nevzpomněl, a teď upadnu definitivně v zapomnění. Navždy zde budu stát jako solný sloup. Nic horšího mě snad nemůže potkat.*

„Dobře, Jasnosti. Něco vymyslíme. Třeba bychom mohli na tento trůn dát utkat přehoz z drahých látek. Co myslíte?“ navrhl smířlivě ceremoniář a já pookřál. *Hodit se do gala? Nu, koneckonců, proč ne? Sice nejsem příznivce textilu, protože mám na něj alergii. Ale za trochu těch prasklin by to stálo. Mohl bych přece jen být ještě užitečný.*

„Ne!“ zaslechl jsem krutou sudbu. „Musíte dát vyrobit jiný. Nejlépe z exotického dřeva, pozlacený, potažený sametem. Abych seděla v pohodlí a teple. Tenhle kus studeného kamene příkazují zničit.“

„Jak si přejete, Výsosti. Nechám sem poslat kameníka. On bude vědět nejlépe, jak s trůnem naložit. Pojd'te, máme ještě spoustu věcí k zařizování,“ vzdal ceremoniář dohadování. Úklonou pokynul blondýně a společně opustili sál.

Zničit? Nee! To nemůžou myslet vážně! Otec kameník mi říkával, když mě tesal, kolik dlouhých užitečných let mě čeká. Praprapradsed té ženské Artuš byl pyšný, že na mě může usednout. A to byl nějaký rytíř a král! A teď si přijde jedna načančaná blondýna a řekne zničit? Konec – zvonec? Už nejsem dostatečně reprezentativní? Však oni časem uvidí, jakou udělali chybu. Tohle ale mé srdce už nevydrží. Já se z toho snad rozpadnu! zoufal jsem si.

~ ~ ~

Druhý den vešel do korunovačního sálu kameník, aby rozhodl, co bude s trůnem. Jaké bylo jeho překvapení, když místo jednolitého kamene uviděl jen rozpadlé, různě velké kusy pískovce.

„To nevěstí nic dobrého. Čekají nás těžké a kruté časy,“ pomyslel si zasmušile kameník a odešel pro pomocníky, aby společně naložili a odvezli zbytky starodávného, legendami opředeného korunovačního trůnu.

2.

Dalším zadáním bylo popsat místo, místnost nebo budovu se zřetelem na to, jak se mění v průběhu času. Vzhledem k tomu, že jsem od minulého cvičení ještě trčela v minulosti, popsat z pohledu času *Sfingu* mi připadalo jako dobré téma.